

РЕШЕНИЕ

№ 1256

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 13.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **12655** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на М. Й. Д. (Х.), чрез дъщеря й Е. Д., с искане за прогласяване на нищожността на заповед № РД-43-18 от 10.02.1999г. на кмета на СО, с която е изменена заповед № РД-43-921 от 25.10.1994г. на кмета на СО, в частта, в която е отказана отмяна на отчуждаване на j ид.ч. от същия имот на Д. (Х.) като наследница на С. Г. С.. Предметът на делото е уточнен с молба от 05.12.2019г. и с определение № 443 от 17.01.2020г. за частично прекратяване на делото, влязло в сила на 13.02.2020г.

В жалбата се излагат съображения, че посочената част от заповедта е нищожна поради издаването й при особено съществени нарушения на административнопроизводствените правила – жалбоподателката не е уведомена за образуването на производството за възобновяване, на се налице основанията по чл. 32 от ЗАП (отм.) във връзка с чл. 231 от ГПК (отм.). Нищожност се претендира и поради изтичане на 5-год. срок от влизане в сила на заповед № РД-43-921 от 25.10.1994г. за отмяна на отчуждаването, която заповед е влязла в сила и е породила целените с нея правни последици.

Ответникът – кмета на СО, чрез процесуалния си представител, в молба от 07.11.2019г. изразява становище за недопустимост на жалбата като насочена срещу благоприятна за нея заповед, постановена по заявление от жалбоподателя. Алтернативно счита същата за неоснователна, тъй като заповедта е постановена от компетентен орган в установената форма и при спазване на процесуалния и материалния закон. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Чайка Б. Х., редовно призована, не се явява и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна Й. Б. Х., редовно призован, се явява лично, и изразява становище за неоснователност на жалбата.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа страна:

Жалбоподателят се легитимира като бивш съсобственик заедно с Б. Й. Х. на празно дворно място с площ от 850 кв.м., представляващо западната половина на имот с пл. № 417, к.л. 573 на местност „Квартал В.“ съгласно протокол за съдебна делба от 20.03.1975 по гр.д. 697 от 1976 на СРС, III р-н, 6 с-в. Другата част от имота е дадена в дял на С. Г. С.. Видно от заповед № А-0-07-1316 от 22.06.1978г. на председателя на ИК на СГНС, издадена на основание чл. 95 от ЗТСУ (отм.), целият имот е отчужден за изграждане на обект „С. шосе“. В замяна жалбоподателят е обезщетен с плащане в брой на парично обезщетение, а Б. Й. Х. и С. Г. С. – с жилище. Това жилище е индивидуализирано в заповед № А-0-08-288 от 30.01.1979г., където са посочени и двете лица – С. С. и Б. Х.. В нотариален акт на л. 55 като собственик на жилището е посочен само Б. Х..

Със заявление № ДИ-94/1086 от 27.07.1992г. от жалбоподателя и Б. Х., е поискано възстановяване на отчуждения имот на основание чл.1 от Закона за възстановяване собствеността върху някои отчуждени имоти по Закона за териториално и селищно устройство, Закона за плановото изграждане на населените места, Закона за благоустройство на населените места, Закона за държавните имоти и Закона за собствеността. Приложена е справка от ТОВА Л. от 27.07.1992г., съгласно която имотът е отчужден за изграждане на зоопарк, но строителството не е започнало. Заявлението е разгледано от комисия по чл. 265 от ППЗТСУ (отм.), която е предложила да се уважи искането на жалбоподателя и Б. Х. – за себе си и като наследници на С. Г. С., за отмяна на отчуждаването. В резултат е издадена заповед № РД-43-921 от 25.10.1994г. на кмета на СО, с която е отменено отчуждаването на имот с пл. № 417 – собственост на Б. Х. и М. Х. – за себе си и като наследници на С. С.. Със заповедта е разпоредено жалбоподателят да върне получената от него сума като обезщетение в размер на 2 806,48лв., а Б. Х. – да върне получените от него като обезщетение апартамент.

С молба от 25.06.1998г. жалбоподателката, Чайка Х. и сина ѝ Й. Х. (като наследници на Б. Х. съгласно удостоверение на л. 33) са поискали да се отмени заповед № РД-43-921 от 25.10.1994г. на кмета на СО, тъй като Б. Х. не може да върне полученото от него жилище поради това, че го е заменил, видно от нотариален акт № 23, том XIV, дело № 2539 от 07.03.1991г. Жалбоподателката е подала на 12.08.1998г. отделна молба за възстановяване само на 850 кв.м. от имота. В резултат е издадена заповед № РД-43-18 от 10.02.1999г. на кмета на СО, с която е отменена заповед № РД-43-921 от 25.10.1994г. на кмета на СО в частта, в която на Чайка Х. и Й. Х. е отменено отчуждаването на S ид.ч. от целия имот. По отношение на жалбоподателката е отменено отчуждаването на j ид.ч. от целия имот, която притежава на собствено основание и е отказана отмяна на отчуждаването за останалата j ид.ч. от имота, които е придобила като наследница на С. Г. С., защото последната е получила в обезщетение срещу тази част жилище в съсобственост с Б. Х., което не се връща на държавата. Заповедта е съобщена лично на жалбоподателката на 06.07.2000г.

При така изложената фактическа обстановка, съдът намира искането за прогласяване на нищожността на заповед № РД-43-18 от 10.02.1999г. на кмета на СО, с която е

изменена заповед № РД-43-921 от 25.10.1994г. на кмета на СО, в частта, в която е отказана отмяна на отчуждаване на j ид.ч. от същия имот на Д. (Х.) като наследница на С. Г. С., за допустимо, като подадено от лице – адресат на акта, което има правен интерес да претендира нищожността му без срок, доколкото с молба от 12.08.1998г. е поискало възстановяване на S от целия имот. С частта от заповедта, чиято нищожност се претендира, се отказва отмяна на отчуждаването на j от имота, т.е. молбата на жалбоподателката остава частично неудовлетворена. Вярно е, че тя противоречи на тази от 25.06.1998г., но като подадена по-късно съдът приема, че изразява окончателната воля на жалбоподателката. Разгледано по същество, искането е неоснователно по изложените по-долу съображения.

Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някое от основанията, посочени в чл. 146 АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост:

- 1) Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта;
- 2) Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението и за да бъде налице необходимо и да е предписана от закона. Волеизявлението може да бъде изразено писмено, устно или чрез конклюдентни действия. Формата е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт и неспазването ѝ води до недействителност на акта, чиято проявна форма (нищожност или унищожаемост) се определя от степента на порока;
- 3) Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липсва на кворум). Според правната теория нарушението на административнопроизводствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос ("Административно право", издание 2009 г., проф. К. Л.);
- 4) Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само

този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Т.е. - нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Иначе казано - административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост;

5) Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

На първо място, компетентен да се произнесе по молбата на л. 31 и 38 е кметът на СО, който е издал заповед № РД-43-921 от 25.10.1994г.

На второ място, не са налице пороци във формата на акта, които да обосновават неговата нищожност. Същият е издаден в писмена форма и съдържа необходимите реквизити съгласно чл.15, ал.2 от ЗАП (отм.). Издаден е на основание чл. 32, ал.1 и 2 от ЗАП (отм.), съгласно които влязъл в сила административен акт, който не е бил обжалван пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен орган, а ако такъв няма - от органа, който го е издал, само при условията на чл. 231 от Гражданския процесуален кодекс по молба на заинтересувания или по предложение на прокурора. Когато от административния акт не са придобити права или е отказано издаването на документ, въпросът може да бъде преразгледан от административния орган и без да са налице условията по предходната алинея. В случая от административния акт, който атакуваната част от процесната заповед преразглежда, не са придобити права, защото за да получат молителите право върху отчуждения имот, първо следва да върнат полученото от тях обезщетение – чл.3, ал.2 от Закона за възстановяване собствеността върху някои отчуждени имоти по Закона за териториално и селищно устройство, Закона за плановото изграждане на населените места, Закона за благоустройство на населените места, Закона за държавните имоти и Закона за собствеността. Видно от разписка на л. 57, жалбоподателката е върнала полученото от нея парично обезщетение в размер от 2 806,48лв. Поради това и с процесната заповед е потвърдена отмяната на отчуждаването на j от целия имот, която същата притежава на свое основание. Останалата j обаче, която е получила като наследник на своята майка, жалбоподателката няма как да възстанови, докато не се върне обезщетението, което майка ѝ е получила при отчуждаването. Видно от заповед № А-0-07-1316 от 22.06.1978г. и заповед № А-0-08-288 от 30.01.1979г. на председателя на ИК на СГНС, то е жилище, а не парична сума.

На трето място, съдът счита, че доводите относно съществени нарушения на

административнопроизводствените правила и материалния закон не могат да водят до нищожност на атакуваната по делото заповед, а евентуално до нейната незаконосъобразност. Жалбата обаче в тази част е просрочена и производството по делото е прекратено. За пълнота следва да се отбележи, че са неоснователни доводите, че жалбоподателката не е уведомена за образуваното производство за възобновяване, тъй като видно от посочените по-горе две молби, същата го е инициирала. Неоснователни са и аргументите за липса на основанията по чл. 32 от ЗАП (отм.), тъй като съдът намира, че в частта, в която се иска прогласяване на нищожност, процесната заповед отменя акт, от който не са придобити права, и за издаването ѝ в тази част не е необходимо да са налице основанията по чл. 32, ал.1 от ЗАП (отм.) –основание по чл. 231 и спазен срок по чл. 232 от ГПК (отм.).

На последно място, не е налице превратно упражняване на власт, защото искането по молбите на л. 31 и 38 е допустимо от закона и закона предвижда ред за неговата реализация. Отделен е въпросът дали е основателно, но това няма отношение към твърдяната нищожност на заповедта.

Предвид изложеното и като провери оспорения акт на основание чл.168 от АПК, съдът в настоящия състав намира, че атакуваната част от заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила; същата е в съответствие с материалния закон и неговата цел.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер от 100лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Неоснователно е искането на ЗС Х. за възстановяване на транспортните разходи за явяване по делото, тъй като явяването му не е задължително, както и защото няма пречка да упълномощи други лица, които да осъществяват защитата му.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. Й. Х. с искане за прогласяване на нищожността на заповед № РД-43-18 от 10.02.1999г. на кмета на СО, с която е изменена заповед № РД-43-921 от 25.10.1994г. на кмета на СО, в частта, в която е отказана отмяна на отчуждаване на j ид.ч. от същия имот на Д. (Х.) като наследница на С. Г. С..

ОСЪЖДА М. Й. Х. да заплати на Столична община направените по делото разноски в размер на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: